
KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO. KOMENTARZ

PROF. DR HAB. JERZY SKORUPKA

**Art. 396a [Termin na zebranie dowodów
przez oskarżyciela publicznego]**

legalis C.H.BECK

WYDAWNICTWO C.H.BECK

WARSZAWA 2019

WYDANIE 31

Art. 396a

§ 1. Jeżeli dopiero w toku rozprawy ujawnią się istotne braki postępowania przygotowawczego, a ich usunięcie przez sąd uniemożliwiałoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie, zaś przeszkód tych nie można usunąć, stosując przepis art. 396, sąd może przerwać albo odroczyć rozprawę, zakreślając oskarżycielowi publicznemu termin do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie dostrzeżonych braków.

§ 2. Oskarżyciel publiczny w celu zebrania dowodów, o których mowa w § 1, może przedsięwziąć osobiście, a prokurator także zlecić Policji dokonanie niezbędnych czynności dowodowych.

§ 3. Oskarżyciel publiczny w wypadku niemożności dotrzymania zakreślonego terminu może zwrócić się do sądu o jego przedłużenie.

§ 4. Jeżeli oskarżyciel publiczny w wyznaczonym terminie nie przedstawi stosownych dowodów, sąd rozstrzyga na korzyść oskarżonego wątpliwości wynikające z nieprzeprowadzenia tych dowodów

Spis treści

A. Restytucja instytucji przerwy lub odroczenia rozprawy celem przedstawienia dowodów przez oskarżyciela publicznego.....	2
B. Ujawnienie na rozprawie braków postępowania dowodowego niemożliwych lub zbyt trudnych do usunięcia samodzielnie przez sąd w toku rozprawy.....	3
C. Okoliczności warunkujące zwrócenie się do oskarżyciela publicznego o przedstawienie uzupełniających dowodów.....	4
C. Uprawnienia i powinności oskarżyciela publicznego wezwanego do przedstawienia uzupełniających dowodów.....	4
D. Konsekwencje procesowe nieprzedstawienia dowodów w zakreślonym oskarżycielowi terminie.....	5

Unormowanie zawarte w art. 397 KPK dotyczy czynności sądu zmierzających do usunięcia istotnych braków postępowania przygotowawczego poprzez zakreślenie oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie tych braków, a także czynności oskarżyciela zobowiązanego do przedstawienia dowodów oraz konsekwencji ich nieprzedstawienia.

A. Restytucja instytucji przerwy lub odroczenia rozprawy celem przedstawienia dowodów przez oskarżyciela publicznego

1. W drodze nowelizacji z 11.3.2016 r. wraz z powrotem do rozwiązań modelowych w zakresie ukształtowania rozprawy głównej, które funkcjonowały w polskim systemie karnoprocesowym do 1.7.2015 r., nastąpiło przywrócenie instytucji przerwy lub odroczenia rozprawy w celu przedstawienia dowodów przez oskarżyciela publicznego. Abstrahując tutaj od oceny zasadniczych zmian dotyczących modelu rozprawy głównej, ponieważ poświęcono im uwagę we wcześniejszych partiach komentarza (zob. tezy komentarza do art. 366 i art. 370 KPK) i koncentrując się na rozwiązaniu przewidzianym w komentowanym przepisie należy już na wstępie negatywnie ocenić zmianę normatywną polegającą na jego przywróceniu w ustawie karnoprocesowej. W celu przedstawienia argumentacji skłaniającej do wyrażenia takiego zapatrywania niezbędne staje się zwrócenie uwagi na istotę konstrukcji uregulowanej w art. 396a KPK, która wyraża się w dokonywaniu przez sąd w toku rozprawy głównej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym pod kątem jego kompletności i dostateczności oraz – w razie ustalenia istotnych braków w tym materiale – zobowiązania oskarżyciela publicznego do usunięcia tych braków poprzez przedstawienie dalszych dowodów wspierających oskarżenie. Niepodobna wręcz zaprzeczyć, że w drodze wskazanej oceny i możliwości zwrócenia się do oskarżyciela z żądaniem przedstawienia dowodów sąd przejmuje do pewnego stopnia odpowiedzialność za realizację funkcji oskarżenia, podejmuje więc działania, które w procesie karnym opartym na fundamentalnym podziale ról procesowych, znajdującym zakotwiczenie w zasadzie skargowości, należą do oskarżyciela. Nie jest możliwe upatrywanie w analizowanym rozwiązaniu realizacji zasady spoczywania ciężaru dowodowego na oskarżycielu. W tym zakresie podkreślenia wymaga, że przedstawienie

dowodów przez oskarżyciela publicznego w wyniku zastosowania art. 396a KPK nie może przysłonić tego, że inspiracja w tym względzie pochodzi od sądu, który w ten sposób staje wyraźnie po stronie oskarżenia, wcielając się tym samym w rolę "stronnika oskarżenia". To stawia również pod znakiem zapytania zachowanie przez sąd dystansu do sprawy i oskarżonego, a przez to obiektywizm i bezstronność orzekania (zob. *J. Skorupka*, Ciężar dowodu i ciężar dowodzenia w procesie karnym, w: *T. Grzegorzczak* (red.), *Funkcje procesu karnego*. Księga jubileuszowa Profesora Janusza Tyłmana, Warszawa 2011, s. 133–134; *J. Zagrodnik*, Model interakcji, s. 418–419 oraz 439 i n.). Powyższe uwagi skłaniają zatem do stwierdzenia, że działania sądu podejmowane na podstawie komentowanego przepisu prowadzą do naruszenia podziału funkcji pomiędzy sądem i oskarżycielem, a co za tym idzie do rozłożenia pomiędzy te organy odpowiedzialności za oskarżenie (skargę karną), którą powinien w myśl zasady skargowości ponosić w pełnym zakresie tylko drugi z nich.

Uzupełniając powyższą argumentację warto zwrócić jeszcze uwagę, że rozwiązanie przywrócone w art. 396a KPK zakłada w istocie zaprzeczenie perspektywy poznawczej, jaką powinien przyjmować sąd wyrokujący w toku rozpoznania sprawy na rozprawie głównej. Na tym forum rolą sądu jest wszakże analiza sprawy pod kątem rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej, nie zaś pod kątem podstaw faktycznych oskarżenia, czyli dostateczności i kompletności materiału dowodowego przedstawionego przez oskarżyciela. Uwzględniając zatem właściwą perspektywę poznawczą sądu na rozprawie głównej można stwierdzić, że istotne braki dowodowe ujawnione na tym forum powinny podlegać wyłącznie analizie przez pryzmat podstaw do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, której rezultaty znajdują odzwierciedlenie w wyroku. Nie może ująć uwagi, że w drodze takiej analizy znalazłaby faktyczne urzeczywistnienie zasada spoczywania ciężaru dowodu na oskarżycielu.

W świetle podniesionych wyżej uwag, które miały na celu ukazanie mankamentów instytucji przerwy lub odroczenia rozprawy w celu przedstawienia dowodów, które leżą u samych podstaw tej konstrukcji procesowej, należy ponownie z dezaprobatą odnieść się do jej przywrócenia w ustawie karnoprocessowej w komentowanym przepisie.

B. Ujawnienie na rozprawie braków postępowania dowodowego niemożliwych lub zbyt trudnych do usunięcia samodzielnie przez sąd w toku rozprawy

2. W fazie wstępnej kontroli oskarżenia, po skierowaniu sprawy przez prezesa sądu na posiedzenie, sąd na podstawie art. 339 § 3 pkt 4 w zw. z art. 344a KPK może przekazać sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia (zob. komentarz do art. 339 i 345 KPK). Do chwili wejścia w życie ZmKPK z 10.1.2003 r. takie samo uprawnienie przysługiwało również sądowi rozpoznającemu sprawę na rozprawie głównej. W obowiązującym stanie prawnym sąd I instancji takiego uprawnienia nie ma. **Jeżeli dopiero na rozprawie** ujawnią się istotne braki postępowania przygotowawczego, a ich usunięcie przez sąd uniemożliwiłoby wydanie orzeczenia w rozsądnym terminie, a zarazem przeszkód tych nie można usunąć poprzez uzupełnienie braków dowodowych w trybie art. 396 KPK, sąd może przerwać albo odroczyć rozprawę, **zakreślając oskarżycielowi publicznemu termin do przedstawienia dowodów**, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie braków (zob. też post. SN z 17.10.2007 r., WZ 40/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2247).

3. Komentowany przepis dotyczy rozprawy głównej toczącej się z **udziałem oskarżyciela publicznego** (wnoszącego akt oskarżenia), a tym samym nie ma on zastosowania w sprawach prywatnoskargowych oraz w sprawach, w których akt oskarżenia wniósł oskarżyciel posiłkowy subsydiarny (samodzielny oskarżyciel posiłkowy). Trzeba zaznaczyć, że krąg potencjalnych adresatów postanowienia sądu wydawanego na podstawie art. 396a § 1 KPK jest szerszy niż postanowienia o zwrocie sprawy w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego, które jest wydawane obecnie na podstawie art. 344a KPK. Pierwsze z tych postanowień dotyczy oskarżyciela publicznego, także wtedy, gdy nie jest nim prokurator, drugie natomiast pociąga za sobą zwrot sprawy prokuratorowi.

4. Zobowiązanie oskarżyciela publicznego do usunięcia braków w trybie art. 396a KPK **nie uchyla** stanu zawisłości sprawy przed sądem, tak jak ma to miejsce w wypadku zwrotu sprawy w celu uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia w trybie art. 344a KPK. W wypadku podjęcia decyzji w trybie art. 396a KPK sprawa nadal toczy się przed sądem, a czas przeprowadzania przez oskarżyciela publicznego wskazanych przez sąd czynności wlicza się do czasu postępowania sądowego.

C. Okoliczności warunkujące zwrócenie się do oskarżyciela publicznego o przedstawienie uzupełniających dowodów

5. Z treści art. 396a § 1 KPK wynikają następujące okoliczności warunkujące możliwość skorzystania z przewidzianej w tym przepisie drogi w celu usunięcia wątpliwości sądu związanych z brakami postępowania przygotowawczego: a) braki postępowania przygotowawczego ujawniły się dopiero na rozprawie (czyli po wywołaniu sprawy na zarządzenie przewodniczącego składu orzekającego); uznaniu tego warunku za spełniony nie stoi na przeszkodzie to, że braki realnie istniały na wcześniejszym etapie procesu sądowego, ale nie zostały "wyłowione" przez sąd w toku wstępnej kontroli oskarżenia; ich ujawnienie na wcześniejszym etapie procesowym może skutkować zwrotem sprawy w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego na podstawie art. 344a KPK; b) dostrzeżone braki dotyczą materiału dowodowego w sprawie, nie są więc związane z innymi czynnościami niż czynności dowodowe; nie jest dopuszczalne zobowiązanie oskarżyciela publicznego na podstawie art. 396a KPK do usuwania braków zaniechanych lub błędnie przeprowadzonych **czynności procesowych niezwiązanych ze sferą dowodową**; braki postępowania przygotowawczego mogą wynikać z niewykorzystania możliwości dowodowych w pierwszym stadium procesowym bądź z niedokonania lub wadliwego dokonania czynności dowodowych; w przypadku tej ostatniej grupy braków ich usunięcie powinno mieć miejsce w zasadzie na rozprawie głównej w drodze przeprowadzenia dowodu lub w drodze przeprowadzenia dowodu w sposób wolny od wad; stwierdzenie braków polegających na niewykorzystaniu możliwości dowodowych jest równoznaczne z ustaleniem, że w pierwszym stadium procesowym nie skompletowano dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności ze względu na brak należytej inicjatywy w zakresie poszukiwania dowodów; c) braki te są istotne w relacji do przedmiotu rozpoznania; d) w ocenie sądu są to braki możliwe do usunięcia, ale podjęcie przez sąd czynności zmierzających do ich usunięcia uniemożliwiłoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie; ten warunek można uznać za spełniony, jeżeli usunięcie braków w toku rozprawy głównej poprzez złożoność wymagających podjęcia czynności i ich czasochłonność, głównie wtedy, gdy musiałyby wiązać się z ujawnieniem dowodów do tej pory nieujawnionych lub odszukaniem dowodów ujawnionych (ich istnienie i tożsamość jest znana), pociągałoby za sobą znaczne przedłużenie rozprawy wynikające z konieczności zarządzania kilku przerw lub taką przewlekłość postępowania, która grozi nieprawidłowością orzeczenia; e) przeszkód związanych z dostrzeżonymi brakami postępowania przygotowawczego nie można usunąć w trybie art. 396 KPK (w drodze wykonania czynności przez sędziego wyznaczonego lub sąd wezwany). Przedstawione warunki wymagają kumulatywnego spełnienia, aby mogło dojść do zastosowania art. 396a KPK. Mając te warunki na względzie należy przychylić się do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z 24.1.2018 r., zgodnie z którym za niedopuszczalne należy uznać zobowiązanie oskarżyciela w trybie art. 396a KPK do przedstawienia dowodów, które są sądowni znane i co do których nic nie stoi na przeszkodzie, aby sąd określony dowód sam przeprowadził w sposób, jaki uważa za właściwy (III KK 253/17, Legalis).

Wymóg podkreślenia, że przepis art. 396a KPK **nie daje podstaw do żądania rozszerzenia aktu oskarżenia** na czyny do tej pory niezarzucone oskarżonemu, czy na współprawców nieobjętych aktem oskarżenia (zob. wyr. SA w Katowicach z 16.3.2006 r., II AKa 20/06, KZS 2006, Nr 7-8, poz. 151; post. SN z 4.2.2008 r., III KK 332/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 293; post. SA w Krakowie z 11.1.2001 r., II AKz 319/00, KZS 2001, Nr 1, poz. 32).

C. Uprawnienia i powinności oskarżyciela publicznego wezwanego do przedstawienia uzupełniających dowodów

6. Zwrócenie się do oskarżyciela publicznego w trybie art. 396a § 1 KPK jest suwerenną decyzją sądu niezależną od stanowiska stron i **niepodlegającą zaskarżeniu** (*arg. a contrario* ex art. 459 § 1 i § 2 KPK) – wstrzymuje ona czasowo rozpoznanie sprawy przez sąd, ale nie zamyka drogi do wydania wyroku. Uznając zasadność i celowość podjęcia tej decyzji, **sąd wydaje postanowienie**, którego treścią są rozstrzygnięcia: 1) o przerwie lub odroczeniu rozprawy głównej; 2) o zakreśleniu oskarżycielowi publicznemu terminu do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie ujawnionych w toku rozprawy braków postępowania przygotowawczego, skonkretyzowanych w treści orzeczenia poprzez wskazanie okoliczności, z którymi braki te są związane. W uzasadnieniu postanowienia sąd powinien w sposób jasny i rzeczowy określić **charakter dostrzeżonych braków** oraz **adresowane do oskarżyciela publicznego oczekiwania** co do wymagających ujawnienia, odnalezienia, zebrania oraz zabezpieczenia dowodów, których przedstawienia na rozprawie oczekuje. Sąd wydaje postanowienie na podstawie art. 396a KPK z urzędu, jednak nie można wykluczyć zwrócenia się o to przez stronę

z wnioskiem w trybie art. 9 § 2 KPK. Jeżeli oskarżycielem publicznym jest prokurator, może on **zlecić Policji** dokonanie niezbędnych czynności (art. 396a § 2 KPK). W wypadku niemożności dotrzymania określonego przez sąd terminu oskarżyciel publiczny może zwrócić się do sądu o jego przedłużenie (art. 396a § 3 KPK), składając na piśmie wnioski, w którym powinien uzasadnić przyczynę niedotrzymania terminu zakreślonego wcześniej w postanowieniu sądu. W przedmiocie tego wniosku sąd wydaje postanowienie. Gramatyczna, jak też celowościowa wykładnia przepisu art. 396a § 3 KPK nie wyłącza możliwości ponawiania wniosku o przedłużenie omawianego terminu i jego kilkakrotnego uwzględnienia, ale wtedy tylko, gdy wniosek jest należycie uzasadniony i sąd nie ma żadnych wątpliwości, że rzeczywistą przyczyną jego złożenia nie jest bierność i brak skuteczności, czy brak właściwego nadzoru nad czynnościami Policji.

7. W następstwie postanowienia przez sąd o przerwaniu lub odroczeniu rozprawy w celu przedstawienia dowodów oskarżyciel publiczny powinien podjąć czynności poszukiwawcze, utrwalające i zabezpieczające dowody dla potrzeb toczącego się postępowania sądowego. Komentowany przepis nie precyzuje formy czynności podejmowanych przez oskarżyciela publicznego, ewentualnie Policję, w wykonaniu zobowiązania wynikającego z postanowienia sądu. Mając jednak na względzie, że podstawę wydania postanowienia na podstawie art. 396a KPK stanowią istotne braki postępowania przygotowawczego w sferze dowodowej, można stwierdzić, że czynności te powinny przybrać formę określoną przepisami regulującymi zasady przeprowadzenia, gromadzenia i utrwalania dowodów w procesie karnym. Zważywszy na brak wyłączenia możliwości dokonania przez oskarżyciela publicznego czynności dowodowych zastrzeżonych dla sądu w ramach przerwy lub odroczenia rozprawy, zarządzonych na podstawie powołanego przepisu, nie można wykluczyć przeprowadzenia przez niego przesłuchania świadka lub powołania biegłego, a następnie wystąpienia ze stosownymi wnioskami dowodowymi dotyczącymi wskazanych źródeł dowodowych na rozprawie głównej, np. z wnioskiem o przesłuchanie świadka lub – w warunkach określonych w art. 391 § 1 lub art. 392 § 1 KPK – o odczytanie protokołu przesłuchania świadka (tak też *D. Świecki*, KPK. Komentarz, 2018, t. I, s. 1551). Jeżeli oskarżyciel publiczny stwierdza, że przedstawienie dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie wątpliwości co do wskazanych przez sąd okoliczności, nie jest możliwe, bowiem dowody takie w ogóle nie istnieją albo też ich przeprowadzenie nie jest możliwe, informuje o tym sąd, zaś ocena zgodności tej informacji z rzeczywistością należy do sądu.

D. Konsekwencje procesowe nieprzedstawienia dowodów w zakreślonym oskarżycielowi terminie

8. Przepis art. 396a § 4 KPK, mimo że intencje ustawodawcze zawartej w nim dyrektywy wydają się względnie zrozumiałe, budzi wiele uzasadnionych wątpliwości, w tym pytanie o jego stosunek do zasady prawdy oraz zasady *in dubio pro reo*, pytanie o to, czy przepis ten należy traktować jako prostą i bezwzględną konsekwencję zasady materialnego ciężaru dowodu, a także o to, czy zwalnia on, w objętym nim zakresie, sąd od obowiązku przeprowadzania dowodów z urzędu (art. 167 KPK), gdy ich przeprowadzenie jest możliwe i warunkuje dokonanie ustaleń prawdziwych, aczkolwiek może uniemożliwić wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie. Ustosunkowanie się do tych wątpliwości i pytań musi uwzględniać otoczenie normatywne, w jakim znajduje się przepis art. 396a KPK, a dokładnie model rozprawy głównej, w którym przepis ten jest osadzony, w szczególności mające zasadniczy wpływ na ukształtowanie tego modelu uregulowanie roli sądu i sędziego przewodniczącego w toku postępowania dowodowego na rozprawie. W tym zakresie, jak już kilkakrotnie wcześniej podkreślano, komentując inne przepisy (zob. m.in. tezy komentarza do art. 366 i art. 370 KPK), w drodze noweli z 11.3.2016 r., którą przywrócono konstrukcję zawartą w art. 396a KPK, nastąpił przede wszystkim powrót do rozwiązań normatywnych znamiennej dla inkwizycyjnego modelu procesu sądowego, podporządkowanych koncepcji pierwszoplanowej roli sądu i sędziego przewodniczącego w toku postępowania dowodowego na rozprawie głównej i założeniu obciążenia tych organów odpowiedzialnością za wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy. To w konsekwencji oznacza, że na sądzie związanym dyrektywą prawdy statuowaną w art. 2 § 2 KPK, dysponującym nielimitowaną możliwością przeprowadzania dowodów z urzędu (art. 167 KPK), **spoczywa w istocie powinność** dążenia wszystkimi procesowymi metodami i sposobami do **poznania prawdziwych okoliczności rekonstruowanych zdarzeń** w ramach przedmiotu toczącego się postępowania i opierania rozstrzygnięcia wyłącznie na faktach prawdziwych (tak również m.in. *Hofmański*, KPK. Komentarz, t. II, 2007, s. 488-498; *Grzegorzcyk*, KPK. Komentarz, 2008, s. 847). Przedstawione wyżej wątpliwości, jakie wyłaniają się na tle regulacji zawartej w art. 396a KPK komplikuje fakt, że instytucja usunięcia braków postępowania przygotowawczego przez oskarżyciela publicznego znajduje zastosowanie wtedy, gdy ich usunięcie przez sąd uniemożliwiłoby wydanie prawidłowego orzeczenia w rozsądnym terminie, a to nie jest tożsame ani z faktyczną niemożnością ich usunięcia przez sąd, ani nawet z wystąpieniem nadmiernie trudnej do usunięcia przeszkody (poza kwestią czasu realizacji). Jeżeli więc oskarżyciel publiczny nie przedstawi sądowi dowodów zdalnych do usunięcia wątpliwości co do okoliczności, które ujawni-

ły się na rozprawie, lub okażą się one niewystarczające do ich usunięcia, a sąd ma informacje o możliwościach dowodowych jeszcze niewykorzystanych (choćby związanych ze znacznymi komplikacjami i wymagających długotrwałej realizacji), które mogą być pomocne w poznaniu istotnych okoliczności sprawy i osiągnięciu pewności w przedmiocie winy oskarżonego, lub takie informacje ujawnią się w dalszym toku procesu, **sąd nie może ich zignorować w realiach obowiązującego modelu rozprawy głównej tylko dlatego, że wskazany oskarżyciel nie przedstawił dowodów, które mógł i powinien przedstawić.**

9. Poczynione wyżej ustalenia (Nb8) pozwalają stwierdzić, że w obowiązującym stanie prawnym, w obliczu inercyjnej postawy oskarżyciela publicznego sąd - w imię dochodzenia do prawdy i w ramach realizacji ciężącego na nim obowiązku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - będzie z urzędu podejmował czynności zmierzające do wykorzystania wszystkich istniejących możliwości dowodowych (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 8.11.2017 r., II AKa 306/17, Legalis). Jeżeli sąd wykorzysta te możliwości, jakie leżą w zakresie jego kompetencji, i nadal pozostaną niedające się usunąć wątpliwości co do istotnych w sprawie okoliczności, sąd rozstrzygnie je zgodnie z dyspozycją zasady *in dubio pro reo* na korzyść oskarżonego. **Przepis art. 396a § 4 KPK znajdzie zastosowanie wtedy**, gdy usunięcie wątpliwości co do ujawnionych na rozprawie okoliczności obiektywnie byłoby możliwe, ale wymagałoby zastosowania metod i sposobów, które wykraczają poza kompetencje lub procesowe możliwości sądu, a oskarżyciel publiczny, pomimo takiej możliwości, z metod tych i sposobów nie skorzystał. Tylko w takich, wąsko zakreślonych wypadkach oskarżyciel publiczny rzeczywiście odniesie **niekorzyść procesową swojego zaniechania**, nieudolności czy braku sprawności (gdy sąd nie wyraził zgody na dalsze przedłużanie określonego terminu), a wątpliwości te, w gruncie rzeczy zgodnie z kierunkiem kreślonym przez zasadę *in dubio pro reo*, zostaną rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego.